07/08/2021

Η θεραπεία των δύο τυφλών (Κατά Ματθ. 9, 27-35)

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

- †Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλοθέη, την 1/12/2002)

Η αμοιβή της πίστης

Ακούσαμε στο ευαγγέλιο ότι συνάντησαν τον Χριστό δύο τυφλοί που ζούσαν με την ελεημοσύνη των περαστικών. Άκουσαν ότι περνά ο Χριστός, άρπαξαν την ευκαιρία, και χωρίς να υπολογίσουν το πλήθος άρχισαν να φωνάζουν: «Ιησού, υιέ του Δαυΐδ λυπήσου και μας».

Ο Κύριος, φαίνεται να τους αγνοεί. Αυτοί δεν παραιτούνται. Μπαίνουν μαζί Του,

απρόσκλητοι, στο σπίτι που θα φιλοξενηθεί.

Και εμπρός στον Χριστό που δεν τον βλέπουν, αλλά τον πιστεύουν, επαναλαμβάνουν την ικεσία: «Ιησού, υιέ Δαυΐδ, ελέησον ημάς».

Τους ρωτά ο Κύριος, για να διδάξει τους παρευρισκόμενους: «πιστεύετε ότι μπορώ να κάνω αυτό που ζητάτε»; «Ναι Κύριε», απαντούν.

Και ο Χριστός τους είπε δυο λόγια: «Να γίνει σύμφωνα με την πίστη σας». Και αμέσως βρήκαν το φως τους.

Γιατί; Γιατί ο Χριστός όντας παντοδύναμος Θεός που δημιούργησε με σοφία τα πάντα, έχει την δύναμη να λέει κάτι και να γίνεται. Οι νόμοι της φύσεως, όπως τους ξέρουμε και τους μελετάμε δεν είναι νόμοι για τον Θεό. Είναι νόμοι για την φύση. Ο Θεός είναι πάνω από τους νόμους. Και σαν παντοδύναμος όποτε θέλει τους καταργεί. Φυσικά, εκείνο που θέλει, είναι πάντοτε καρπός της αγάπης Του, γιατί έπλασε τον κόσμο από αγάπη, καλωσύνη και ευσπλαχνία.

Γιατί ο πόνος;

Και αν επιτρέπει κάτι κακό, είναι γιατί εμείς παθαίνουμε μια αλλοτρίωση. Ποια είναι η αλλοτρίωση;

Νομίζουμε ότι ολόκληρος ο κόσμος, με τα αγαθά του και τις απολαύσεις του είναι δικά μας. Και άμα τα χορτάσουμε, θα βρούμε την ευτυχία. Θα αποκτήσει νόημα η ζωή μας.

Κοιτάμε να ξεπεράσει ο ένας τον άλλο στο: ποιος θα φάει περισσότερο, ποιος θα πιεί περισσότερο, ποιος θα διασκεδάσει περισσότερο, ποιος θα απολαύσει τα πιο πολλά.

Αποτέλεσμα: Έχοντας τέτοιο φρόνημα, χάνουμε τον Θεό, την ψυχή μας, τον εαυτό μας. Κάνουμε την ζωή την δική μας και των άλλων κόλαση με την κακία μας.

Επιτρέπει λοιπόν ο Θεός και έρχονται τα προβλήματα:

Πρώτα ο θάνατος.

Μετά οι αρρώστιες και τα άλλα δυσάρεστα που συναντάμε στη ζωή μας, για να μας ξυπνάνε. Να καταλαβαίνουμε ότι ευτυχία δεν είναι η απόλαυση. Αλλά είναι η ζωή κοντά στο Θεό.

Με τον πόνο μαλακώνει η καρδιά μας. Απομακρυνόμαστε πιο εύκολα από το κακό. Αυτό είναι κάτι το πολύ σημαντικό, γιατί όποιος κολλάει στο κακό και δεν ξεκολλά

από εκεί η καρδιά του, δαιμονοποιείται.

Πνευματικά, είναι χίλιες φορές προτιμότερο, να καταλαβαίνουμε ότι κάναμε λάθος και να μετανοούμε, έστω και κάτω από την πίεση των όποιων δοκιμασιών, παρά μέσα στα αγαθά μας να ξεχνάμε τον Θεό και να ισχυριζόμαστε ότι με το Ευαγγέλιο στο χέρι δεν γίνεται προκοπή.

Συναισθανόμενοι λοιπόν μέσα στον πόνο τα λάθη μας, έχουμε ελπίδα σωτηρίας. Ο πολυεύσπλαχνος ο Θεός δέχεται ακόμη και τον ληστή, τον τελώνη και την πόρνη όταν δηλώνουν ότι έκαναν λάθος. Τόση είναι η ευσπλαχνία του!

Γι’ αυτό είχε επιτρέψει ο Θεός να δοκιμάζονται οι δυό τυφλοί και ο κωφός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής.

Ρωτάμε ίσως: γιατί αυτοί και όχι κάποιοι άλλοι; Ας το δεχθούμε με την βεβαιότητα ότι κάθε τι που παραχωρεί ο Θεός, είναι προς το συμφέρον μας. Έπειτα το μυαλό μας και η σοφία μας, δεν επαρκούν να εξιχνιάσουν τις βουλές του Θεού. Εκείνο που χρειάζεται να κάνουμε, είναι να ανοίγουμε τα μάτια μας για να καταλαβαίνουμε καλύτερα τα θέματα της πνευματικής ζωής.

Ο Χριστός άνοιξε τα μάτια των τυφλών για να δείξει ότι το φως είναι δικό Του. Το διαχειρίζεται όπως θέλει. Όποτε θέλει το δίνει. Εμείς πρέπει να το καταλάβουμε, ότι δεν μας αρκεί το φως που έχουμε από τα μάτια μας, αλλά χρειαζόμαστε και ένα άλλο. Αυτό με το οποίο βλέπουμε τον Θεό και τα έργα Του.

Τον Θεό και τα έργα Του, Τον βλέπουμε κυρίως με τα μάτια της ψυχής μας. Που πρέπει να τα διατηρούμε ανοικτά και φωτεινά.

Τα μάτια του σώματος έρχονται δεύτερα.

Υπάρχουν περιπτώσεις που άνθρωποι τυφλοί στα «έξω» μάτια, ήταν ανοιχτομάτηδες στα «μέσα».

Ο άγιος Αντώνιος μεγάλος ασκητής, αφιερωμένος στο Θεό με όλη του την ψυχή, κατέβηκε κάποτε στην Αλεξάνδρεια. Εκεί, συνάντησε ένα σοφό Χριστιανό, γεμάτο αρετές, ευσέβεια, καλωσύνη και σοφία, που ήταν εντελώς τυφλός. Όταν τον είδε του είπε: «Μη λυπάσαι, που δεν έχεις μάτια σαν εκείνα που έχουν οι μύγες, τα κουνούπια και τα ζωύφια. Να χαίρεσαι, που έχεις μάτια σαν των αγγέλων και βλέπεις τον Θεό και την δόξα Του».

Το τυφλοπάνι

Να γιατί τα μάτια της ψυχής είναι χίλιες φορές ανώτερα…

Αλλά όπως όταν αρρωστήσουν τα μάτια του σώματός μας, τρέχουμε σε γιατρούς, βάζουμε σταγόνες, κολλύρια, και κάνουμε εγχείρηση για να τα καθαρίσουμε, το ίδιο πρέπει να φροντίζουμε να καθαρίζουμε τα έσω μάτια. Αν τα διατηρούμε υγιή, αρχίζουμε να προσεγγίζουμε πιο σωστά το μυστήριο του Θεού, της καλωσύνης Του, της αιώνιας ζωής, της αξίας που έχει η δική μας πίστη και τα καλά μας έργα. Την αξία που έχει προπαντός και πάνω από όλα το ότι ο πολυέλεος Θεός ήρθε στον κόσμο και έγινε άνθρωπος για μας. Για να μας διδάξει, να μας φωτίσει, να μας πάρει κοντά Του, να μας δείξει το δρόμο Του.

Έχετε δει πώς παίζουν τα παιδιά το τυφλοπάνι; Παίρνουν ένα πανί, το δένουν στα μάτια τους, και ψάχνουν να βρουν… το δρόμο. Παραπατάνε, πέφτουν, γεμίζουν λάσπες, γελάνε και λένε: «Να τι είναι τύφλωση…».

Κάτι ανάλογο συμβαίνει, με τους μεγάλους που παίζοντας σαν παιδάκια, δεν θέλουν να ανοίξουν τα μάτια της ψυχής τους. Φοράνε μόνοι τους το τυφλοπάνι, όταν κάνουν το κακό και φεύγουν από την Εκκλησία. Δεν τους αρέσει το φως του Ευαγγελίου, ούτε ο λόγος για την αιώνια ζωή. Και τότε τι γίνεται;

Μη βλέποντας –δηλαδή μη αξιολογώντας σωστά- παραπατάνε και πέφτουν. Πού πέφτουν;

Την μια φορά στην κλεψιά, την άλλη στην κατάκριση, την άλλη σε κακολογία, την άλλη σε σαρκικά αμαρτήματα. Και σε φόνους ακόμη. Και πού δεν πέφτει ο άνθρωπος, όταν ξεχάσει τον νόμο του Θεού. Και μετά από όλα αυτά τι κάνει; Μερικές φορές γελάει αντί να συνετισθεί. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι είναι πολύ κακό πράγμα η πνευματική τύφλωση.

Δεύτε λάβετε φως

Πώς θα αποκτήσουμε το φως του Θεού; Ας ακούσουμε μια ιστορία:

Σ’ ένα χωριό ήταν μια βρύση με δροσερό νερό. Οι χωρικοί συνήθιζαν, μόλις χτυπούσε χαρμόσυνα η καμπάνα της Αναστάσεως να ορμούν όλοι στη βρύση. Να παίρνουν νερό και να το ρίχνουν στα μάτια τους. Γιατί το κάνετε; τους ρωτούσαν. Για να μας πλύνει τα μάτια ο Θεός. Να μας τα ανοίξει να βλέπουμε την Ανάσταση του Χριστού. Το νόημά της.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι που ανοίγουν τα μάτια της ψυχής…

Ρώτησε κάποιος σοφός παπάς έναν ενορίτη του.

-Πες μου παιδί μου. Πότε έχουμε τα μάτια μας ανοικτά;

-Πιστεύω πάτερ, όταν μπορούμε να ξεχωρίζουμε σε μεγάλες αποστάσεις τα ζώα από τους ανθρώπους;

-Όχι παιδί μου! Είναι πολύ φτηνό αυτό το κριτήριο.

-Μήπως όταν το χάραμα, στο μισοσκόταδο, ξεχωρίζουμε τα διάφορα πράγματα γύρω μας;

-Όχι…

-Μήπως όταν τη νύχτα διακρίνουμε τους σκοτεινούς όγκους των βουνών;

-Όχι…

-Πες μου τότε συ πάτερ, πότε είμαστε βέβαιοι ότι βλέπουμε καλά;

Απάντησε ο ιερέας:

-Όταν φτάσουμε να βλέπουμε τους ανθρώπους σαν αδελφούς μας. Τότε έχουμε το φως του Θεού μέσα μας.

Φως Θεού μας δίνει η υπακοή στο λόγο Του και η αγάπη.

Άμα τον άλλο, τον βλέπεις σαν διάβολο ή σαν θύμα, όργανο να εξυπηρετήσεις τα συμφέροντά σου, στην καρδιά σου έχεις σκοτάδι.

Για να ανοίξουν τα μάτια μας:

Πρώτα απ’ όλα χρειάζεται να παρακαλέσουμε τον Κύριο όπως οι τυφλοί… «Κύριε, βοήθησέ με να ανοίξω τα μάτια της ψυχής μου. Να καταλάβω το θέλημά σου».

Σε μια ευχή της Λειτουργίας, αναφέρουμε ποια είναι τα σημαντικότερα πράγματα. Λέγει η ευχή:

Στην παρούσα ζωή είναι η επίγνωση της αληθείας του Θεού και μετά τον θάνατό μας η αιώνια ζωή.

Πραγματικά! Τι την θέλεις τούτη την ζωή αν χάσεις την αιώνια; Αν πας στην αιώνια κόλαση; Υπάρχει μεγαλύτερη καταστροφή;

Τι να το κάνεις κι’ αν απόλαυσες αυτά που λαχταρά ο κόσμος για λίγες στιγμές ή

έστω για μερικά χρόνια; Όλα ξεχάστηκαν την άλλη μέρα. Έπαψαν να σου δίνουν χαρά και ενθουσιασμό. Όχι μετά από καιρό, αλλά την άλλη κιόλας μέρα! Τα επίγεια, δεν σε χορταίνουν ούτε σ' αυτή την πρόσκαιρη ζωή! Είναι δυνατό να σε χορτάσουν στη μέλλουσα; Να σε εφοδιάσουν με κάτι γι' αυτή;

Πόσο απατώμεθα όταν θαυμάζουμε πράγματα που άμα τα αξιολογήσεις είναι όχι μόνο στρογγυλό μηδενικό αλλά «υπό» το μηδέν!

Σκεπασμένοι με το τυφλοπάνι, κυνηγάμε το «μηδενικό», και ξεχνάμε τον πλούτο που είναι η αγιότητα, η υπακοή στο θέλημα του Θεού, οι αρετές, που τις καλλιεργούμε με την ευσεβή ζωή.

Γι' αυτό η αγία μας Εκκλησία τον πλούτο και τις διασκεδάσεις, τις λέει: «απάτη, η απάτη». «Η απάτη του πλούτου και η απάτη των ηδονών».

Να μην επιτρέψει ο Θεός να μείνουμε στο πνευματικό σκοτάδι, αλλά όλοι να γυρίσουμε στο φως. Αμήν.